

Sygn. akt III AUa 100/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marta Fidzińska - Juszcak (spr.)
Sędziowie:	SSA Jadwiga Radzikowska SSA Halina Gajdzińska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Renata Tyrka

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **T. S. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 listopada 2011 r. sygn. akt VIII U 875/11

o d d a l a apelację.

Sygnatura akt: III AUa 100/12

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 10 października 2012 r.

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 18 kwietnia 2011 r. i przyznał T. S. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 lutego 2011 r. do marca 2013 r.

Bezspornym w sprawie było, że wnioskodawczyni K. S. ur. (...) ukończyła liceum zawodowe. Pracowała jako sprzedawca. Do dnia 31 stycznia 2011 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 26 stycznia 2011 r. złożyła wniosek o przyznanie świadczenia na dalszy okres.

Ustalił Sąd Okręgowy na podstawie opinii biegłej sądowej lekarza specjalisty diabetologa, że wnioskodawczyni cierpi na cukrzycę typu I w trakcie intensywnej insulinoterapii, zaburzenia depresyjno – lękowe typu mieszanego, niedosłuch

obustronny – zaprotegowane UP, przy czym nasilenie powyższych schorzeń narusza sprawność jej organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie częściowej niezdolności do pracy zarobkowej na okres od 1 lutego 2011 r. do marca 2013 r. Ustalając kwestię stopnia niezdolności wnioskodawczyni do pracy Sąd w całości oparł się na opinii biegłej sądowej. Opinię uznał za rzetelną i wiarygodną, gdyż poprzedziło wydanie jej badanie ubezpieczonej i analiza dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach. Stanowisko biegłej zostało szczegółowo i przekonująco uzasadnione. Odnosząc się do zgłoszonych do opinii zarzutów sformułowanych przez organ rentowy, stwierdził Sąd, że zostały one szczegółowo i jednoznacznie wyjaśnione w opiniach uzupełniających, które biegła przedłożyła w dniu 30 września 2011 r. i 26 października 2011 r. Biegła podkreśliła wówczas, że rozpoznanie neurologiczne, które zamieściła w uzupełnieniu swojej opinii zostało sformułowane w oparciu o specjalistyczne opinie neurologa z dnia 11 października 2006 r., 17 listopada 2008 r. i 12 stycznia 2011 r. Dodatkowo Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, że stanowisko biegłej sądowej – w kwestii dalszej niezdolności T. S. do pracy – jest zbieżne z treścią orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 7 marca 2011 r., w którym stwierdzono, że stopień naruszenia organizmu wnioskodawczyni uzasadnia dalsze orzeczenie częściowej, okresowej niezdolności do pracy od marca 2013 r. Orzeczenie powyższe zostało zmienione przez Komisję lekarską ZUS z dnia 8 kwietnia 2011 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji powołując treść art. 57 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 135, poz. 1227 ze zm.) stwierdził, że wnioskodawczyni spełnia przesłanki do uzyskania prawa do renty na dalszy okres i wobec tego, na zasadzie art. 477¹⁴ §2 kpc orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Zaskarżył wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 12 ust. 3 cyt. wyż. ustawy i w konsekwencji uznanie wnioskodawczyni za nadal niezdolną do pracy, wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelujący stwierdził, że nie podziela stanowiska Sądu Okręgowego, iżby opinia biegłej diabetolog była miarodajnym dowodem na okoliczność niezdolności wnioskodawczyni do pracy. W szczególności zarzucił, że biegła w sposób nieuprawniony formułowała wnioski o powikłaniach cukrzycy wyłącznie w oparciu o wpisy na druku N-9. Skoro sama nie przeprowadziła badania układu nerwowego, nie mogła samodzielnie stwierdzić o stopniu zaawansowania neuropatii. Bezpodstawnie biegła podkreślała także znaczenie dolegliwości psychicznych wnioskodawczyni, gdy tymczasem była ona w dniu 16 lutego 2011 r. badana przez specjalistę psychiatrę, który nie stwierdził znacznego zaawansowania schorzeń i z powodów psychiatrycznych nie znalazł przesłanek do orzeczenia niezdolności do pracy. Z tych względów apelujący wnosi o przeprowadzenie dowodu z kompleksowej opinii biegłych z Małopolskiego Ośrodka Medycyny Pracy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż nie zawiera uzasadnionych zarzutów.

W niniejszej sprawie sporna była kwestia, czy wnioskodawczyni T. S. (1) jest nadal osobą niezdolną do pracy, a więc czy spełnia przesłanki uprawniające ją do pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, określone w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (cyt. wyż.).

Zgodnie z art. 107 powołanej ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest osobą niezdolną do pracy. Definicję niezdolności do pracy zawiera art. 12 ustawy, zgodnie z którym niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która

utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni jest nadal częściowo niezdolna do pracy, okresowo do marca 2013 r. Jednakże w związku z zarzutami apelacji Sąd Apelacyjny na podstawie art. 232 kpc uzupełnił postępowanie dowodowe dopuszczając dowód z opinii biegłej sądowej – lekarza specjalisty chorób wewnętrznych diabetologa kardiologa. Biegła rozpoznała u wnioskodawczyni: długoletnią cukrzycę typu I-go w trakcie intensywnej insulinoterapii o chwiejnym przebiegu, powikłaną polinemopatią czuciową, z okresami niewyrównania metabolicznego, niedosłuch – zaprotezowanie U.P., zaburzenia depresyjno – lękowe, naczyniaki w wątrobie, niedoczynność tarczycy w trakcie hormonoterapii. W uzasadnieniu opinii biegła podniosła, że w stanie zdrowia wnioskodawczyni, która do stycznia 2011 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, nie nastąpiła poprawa, jest leczona intensywnie insuliną, wymaga częstych kontroli glikemii i dopasowania dawek krótkodziałającej insuliny przed posiłkiem, co powoduje, że nie jest zdolna do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy i pracy fizycznej, do której jest wykształcona i którą wykonywała jako sprzedawca. W ocenie biegłej u opiniowanej występują już obecnie przewlekłe powikłania cukrzycy – co nadal w znacznym stopniu ogranicza jej zdolność do pracy. Organ rentowy wyraził stanowisko, iż opinia biegłej zawiera niewłaściwą ocenę kwalifikacji zawodowych ubezpieczonej, bez uwzględnienia różnorodności w zawodzie „sprzedawca” także pracy lekkiej, czy bardzo lekkiej. Nadto poddał krytyce tę część opinii, w której stwierdzoną niezdolność do pracy wnioskodawczyni biegła ściśle łączyła z intensywną insulinoterapią, jakiej jest ona poddana oraz ze stwierdzonymi powikłaniami cukrzycy. Dokonując na podstawie tej opinii ustaleń, Sąd Apelacyjny uznał bezzasadność zgłoszonych do niej zarzutów organu rentowego, albowiem biegła jednoznacznie stwierdziła z jakich przyczyn zdolność do pracy jest nadal częściowo ograniczona biorąc pod uwagę wykonywaną przez wnioskodawczynię pracę sprzedawcy. Zatem wyrażone w uzasadnieniu apelacji wątpliwości co do prawidłowości oceny stanu zdrowia T. S. przez biegłą opiniującą przed Sądem I instancji nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych. Opinie dwóch biegłych sądowych lekarzy specjalistów diabetologów Sąd Apelacyjny ocenił jako rzetelny i miarodajny dowód na okoliczność wyjaśnienia spornej w niniejszej sprawie kwestii niezdolności wnioskodawczyni do pracy. Ocena choćby częściowej niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W niniejszej sprawie opinie zostały wydane przez lekarzy o specjalności adekwatnej dla dokonania oceny schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni, ich wpływu na stan zdrowia i zdolność do pracy. Obie opinie uzasadniono w sposób wnikliwy, rzetelny wg specjalistycznej wiedzy medycznej i doświadczenia orzeczniczego, a wydane zostały po zapoznaniu się ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją medyczną, jak też po przeprowadzeniu badania wnioskodawczyni. Zamieszczone w opinii wnioski końcowe zostały sformułowane w sposób jednoznaczny i stanowczy oraz wyczerpująco uzasadnione. Biegli lekarze nie dostrzegli też potrzeby opiniowania wnioskodawczyni przez innych jeszcze specjalistów, a do złożonych przez organ rentowy zarzutów odnieśli się w opinii uzupełniającej podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. Na podkreślenie zasługuje, że opinie biegłych powołanych w postępowaniu sądowym zarówno przed Sądem pierwszej instancji jak i Sądem Apelacyjnym są zbieżne co do oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni z opinią wydaną przez lekarza orzecznika.

Z tych względów Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do kwestionowania zaskarżonego wyroku i dlatego na zasadzie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.

MZ